

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Cierpiał (spr.)
Sędziowie:	SSA Dorota Goss-Kokot del. SSO Katarzyna Schönhof- Wilkans
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

przy udziale zainteresowanego: P. W.

o podstawę wymiaru składek

na skutek zażalenia pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 21 marca 2014 r. sygn. akt VII U 236/14

postanawia:

- zmienić punkt 2 zaskarżonego postanowienia i zasądzić od odwołującej Spółki na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję;***
- zasądzić na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. od odwołującej Spółki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.***

del. SSO Katarzyna Schönhof- Wilkans	SSA Jolanta Cierpiał (spr.)	SSA Dorota Goss-Kokot
---	-----------------------------	-----------------------

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 marca 2014r., sygn. VII U 236/14, (pkt. 2 sentencji), Sąd Okręgowy w Poznaniu nie obciążył strony, która cofnęła odwołanie w całości – (...) sp. z o.o., kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony wygrywającej – organu rentowego. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał na art. 102 k.p.c. i podniósł, że odwołanie zostało cofnięte skutecznie przed pierwszą rozprawą, a zatem nakład pracy pełnomocnika organu rentowego był znikomy.

Powyższe postanowienie, zażaleniem z dnia 2 kwietnia 2014r., zaskarżył organ rentowy. Skarżący ZUS zarzucił Sądowi I instancji:

- 1) naruszenie art. 203 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 203 § 1 k.p.c., co jest działaniem *contra legem*, gdyż zgodnie z wykładnią literalną tego przepisu Sąd obligatoryjnie powinien zasądzić koszty zastępstwa procesowego w przypadku cofnięcia pozwu (odwołania).
- 2) naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów,
- 3) naruszenie art. 109 § 2 zd. 2 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości, która nie uwzględnia niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika oraz czynności podjętych przez niego w sprawie.

Mając na uwadze powyższe, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty zażalenia oraz stan prawny sprawy, powodują konieczność zmiany zaskarżonego postanowienia.

Na wstępie rozważyć należy kwestię cofnięcia odwołania przez stronę procesu. W postępowaniu odrębnym z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji administracyjnej wydanej przez ZUS pełni funkcję pozwu. Co do zasady cofnięcie pozwu w sprawach cywilnych uznawane jest za przegranie sporu (ustąpienie strony po wdaniu się w spór). Powyższe wynika z ugruntowanego w orzecznictwie poglądu, że strona występująca z pozwem winna oszacować swoje szanse, aby nie narażać strony przeciwnej (pозwanej) na straty związane z prowadzeniem sporu sądowego. Podsumowując powyższe, wskazać należy, że odwołująca Spółka cofając odwołanie w całości przegrała proces i zrzekła się ochrony prawnej Sądu jako organu odwoławczego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, z dnia 20 stycznia 2014 r., sygn. III AUz 490/13). Organ rentowy już na etapie procesu (a nie po cofnięciu odwołania), wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, a zatem art. 203 § 2 k.p.c. ma tu wprost zastosowanie.

Na marginesie wskazać należy, że kwestia przegrania procesu przez odwołującą Spółkę nie była sporna, a Sąd I instancji wprost wskazał to w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Przechodząc zatem do kwestii spornej, trafnie wskazał organ rentowy w zażaleniu, że art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, a zatem jest rozwiązaniem szczególnym i nie podlegającym wykładni rozszerzającej. Notabene tak również Sąd Okręgowy wskazał na tą zasadę w uzasadnieniu postanowienia o kosztach. Sąd Apelacyjny wskazuje zatem, że zasada ta wyklucza stosowanie wszelkich uogólnień, wymagających do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności, nie konkretyzując jednak pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, Lex, nr 7366).

Wskazując zatem na powyższe, Sąd Apelacyjny stwierdza, że w niniejszej sprawie nie zaszyły szczególne okoliczności w rozumieniu art. 102 k.p.c., a Sąd Okręgowy błędnie powołał się na nie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Pełnomocnik organu rentowego był zaangażowany w sprawę z odwołania Spółki, bowiem złożył odpowiedź na odwołanie. Przygotowanie pisma procesowego, choćby w sprawach „powtarzalnych”, wymagało nakładu pracy sprowadzającego się choćby do zapoznania z aktami ZUS w zakresie wydanej decyzji. Nie można zatem absolutnie zgodzić się z Sądem i instancją, który uznał, że do momentu udziału pełnomocnika ZUS w rozprawie nie był on zaangażowany w przygotowania do procesu. Nie ma przy tym znaczenia, że przygotowania te nie doprowadziły do wygrania procesu poprzez wydanie wyroku w sprawie, bowiem to odwołujący zrzekł się tego prawa (o czym mowa powyżej).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie, rozstrzygając, co do kosztów zastępstwa procesowego w pierwszej instancji. Rozstrzygnięcie zapadło na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, z dnia 28 września 2002r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2013.490.t.j.). O powyższym Sąd orzekł w punkcie pierwszym sentencji wydanego postanowienia.

W punkcie drugim sentencji postanowienia, Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Rozstrzygnięcie zapadło na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, z dnia 28 września 2002r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2013.490.t.j.).

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Jolanta Cierpiał (spr.)	SSA Dorota Goss-Kokot
-------------------------------------	-----------------------------	-----------------------